

sebno naj se skrbi, da se gnojnica odteka. Če gnojnica zastaja, če tudi pod steljo, se narejajo škodljivi plini. Krave v mokrih in nesnažnih hlevih rade povržejo, teleta dobe drisko.

5. Hlevi naj ne bodo premrzli ne pregorki.

V hladnih hlevih živina hujša in boleha. Če je hlev pregorak, pa živina slabo prebavlja. V gorkih hlevih se tudi živina pomehkuži. V pregorkih hlevih je zrak navadno slab, ker se gnoj in gnojnica prehitro razkrajajo, zaradi tega v takih hlevih živina rada boleha in tudi mleko ni dobro. Najbolje je, če je v hlevu 14—16° C. gorkote. Nikakor je ne sme biti manj nego 12°, in ne več nego 18°. Pregorki hlevi naj se dobro prevetrujejo.

5. Hlev naj bode prostoren.

Premajhen hlev se prehitro napolni s škodljivimi plinovi. Vsaka krava pa mora imeti tudi toliko prostora, da lahko leži. Hlev naj bode 3—4 metra visok, za vsako kravo naj se odloči 1½ meter širine in 2½ metra dolžine.

7. Svojim kravam privošči dovolj svobodnega gibanja.

Živali, ki so zmirom v hlevu oslabe in se omehkužijo in rade boleajo za tuberkulozo. Krave in teleta se morejo večkrat izpustiti iz hleva, da se sprehodijo, če se ne gonijo na pašo.

8. S kravami lepo ravnaj.

Če s kravami grdo ravnaš, si sam na škodi, ker imajo krave manj mleka. Krava je jako občutljiva in grdo ravnanje ima slabe posledice gledé na množino mleka in pa gledé na zdravje.

9. Krave, ki molzejo dobro krmi.

Krave, ki molzejo morajo dobivati več in boljše piče. Krmi jih vedno toliko, da ostanejo lepo rejene in vendar ne odebelé. Potrebno je enakomerno krmljenje. Če kravi nekaj časa daješ slabšo in manj hrane, imela bode takoj mnogo manj mleka, kar se pa dolgo ne popravi, če jo tudi začneš bolje krmiti.

10. V vsem gledaj na točnost in red.

Kravam se mora vedno ob istem času dajati jesti in ravno tako se vedno ob istem času morajo napajati in mlesti. Krave se tako navadijo tega reda, da so jako vznemirjene, če se ta red spremeni. To se pokaže takoj v tem, da imajo manj mleka. Tudi ne smeš pri kravah takoj od jedne krme preiti na drugo, to bi prehudo motilo njih prebavljanje. Na vsako spremembo morajo se polagoma privaditi.

Kmetijske raznoterosti.

Shranjenje sadja. Lepše hruške ali jabelka je dobro, če zavijemo v svilen papir, kajti potem se dobro ohranijo. Tako tudi delajo trgovci s finim sadjem. Predno pa sadje tako zavijemo, moramo počakati, da se dobro osuši, ker sicer v papirji plesne in se ne ohrani lepo.

Krmljenje z repo. Če kravam dajemo mnogo repe, je potem surovo maslo pretrdo in tudi prav okusno ni. Temu se pa pride v okom, če se kravam z repo daje debelo zmlete ovsene moke ali pa pšeničnih otrobij.

Ravnanje z biki. Dobro je, da skrbimo, da ostane bikova koža čista. Zaradi tega ga moramo večkrat s česalom ali kartačo čistiti, po letu pa tudi izpirati. Skrbeti je pa tudi posebno pri mladih bikih za dovoljno gibanje. Zato je pa dobro, če jih včasih vprežemo in delamo ž njimi, toda k večjemu pol dne. Če bi z bikom dalje delali, bi se preveč utrudil in to bi škodovalo njegovemu pravemu namenu. Če pa z bikom ne delamo, peljati ga moramo vsaj vsak dan jedno uro okrog, da se sprehodi.

Kako se surov krompir poskusi, če je dober? Prereži ga, in drgni oba kosa drug ob drugo, če se bodeta oba kosa sprijemala in bodeta jela kazati neke pene, je krompir dober. Če pa pri tem drgnenju od krompirja kapne le kapljica vode, je pa gotovo slab. Tako poskušajo krompir Angleži.

Poučni in zabavni del.

Solnčni mrak.

(Danska povest.)

(Konec.)

Šla sva dalje in nisva opazila, da sva zašla na kos razorane zemlje. Nakrat zasliši nekako tožno in čudno klicanje. Nikdar poprej, nikdar pozneje še nisem kaj podobnega slišal in tudi nikdar nisem dobil tako dobre predstave o tem, kaj je strah, pravi strah. V slabi svetlobi šla sva za tem glasom.

Bil je Andrej Wolstrup, ki se je valjal na tleh in zdihoval.

„Ne požri me,“ slišala sva klicati, ne loči me od hiše in posestva! — Oče naš, kateri si v nebesih — ki — o očenaš sem pozabil. Ne požri me, ne daj odpreti zemlje pod menoj in učil se bodem ne le katekizma, ampak tudi psalme.

In zopet je priklonil svoj obraz k zemlji.

To je bilo novo iznenadenje. Poprej je zaničeval stare babe in se šalil iz koledra. Sedaj ko bi se na lastne oči lahko prepričal, je pa preskočil koledar in veruje starim babam.

Tega se pa jaz nisem takoj domislil. Javkanje je bilo preotožno. V tem se je na jedni strani solnca razširil svetel rob. Pogledal sem svojega prijatelja. Bil je bled kakor kreda. Moja barva gotovo ni bila nič boljša. Kakor bi se bila zgovorila, oba sva se strašno zasmejala. Andrej je pa naju ves zmeden jako divje pogledal.

„Ali se tako bojite solnčnega mraka, Wolstrup?“ rekel je moj tovariš, da je le nekaj rekel.

Andrej Wolstrup gledal je naju gotovo četrto minuto, ne da bi bil naju spoznal. Z vsako sekundo je bilo več svetlega solnca, mrak je hitro pojemal. Nakrat mu je bil položaj jasen. Na njegovem obrazu se je izražala taka zadrega, sramota, prevarjenje in jeza, da sva se morala zopet začeti smejati. Sedaj je bil najin smeh tudi v resnici pristen.